

Gyvenimo tikslas ne turtus turėti. Tikslas išmokti juos materializuoti remiantis **IŠMINTIES, TEISINGUMO, TIKĖJIMO, MEILĖS** vienybės harmonija. Atrandant dėsningumus, kuriais vadovaujantis žemėje kurtume erdvę tobulesnių nuostatų dėsniams užgimti.

Dvasios negalima pajauti dalinai. Ji turi pripildyti visą kūną. Tik tada instinktai tampa bejėgiai prieš kūrybingumo dvasios pripildytą sielą. Besidomintiems verslumo dvasia linkiu pajauti visą turinį, slypintį už atskirų išsireiškimų. Tiktai pajutus ir sujungus į vientisą, visą kas brausis į sąmonę, kiekvienas suras tai, ko reikia sėkmei pasiekti.

Organizacijos prisistatymas dažniausiai atspindi jos materialinius pasiekimus, tikslus ir gaires ateičiai. Tačiau tai tik nuogi skaičiai, neparodantys firmos vidinio tobulėjimo proceso ir neatskleidžiantys jos sielos. Mūsų vidinės nuostatos pasilieka už skaičių, tačiau jų vertė firmos ir žmonių vystymuisi yra daug svarbesnė. Todėl dabar yra tinkamas metas

pakalbėti apie šią nematomą pusę. Tegul tai būna verslių žmonių širdžių kalba.

Labai norėčiau, kad šioje knygelėje pateiktos mintys apsigyventų visų žmonių širdyse ir neapleistų mūsų formuojant teisingas nuostatas, siekiant per žmonių artumą kiekvienam mielos gerovės.

Galvoju, kad ir ši kartą kai kuriems žmonėms iškils klausimas: “O kiek šių nuostatų pavyko man pačiam įdiegti praktikoje?”

Norėčiau Jus patikinti. Jeigu šios nuostatos būtų visos įgyvendintos, tuomet nevertėtų apie jas ir rašyti. Jas įvardintume įprastinėmis mūsų gyvenimo normomis. Tačiau kurdamas verslą supratau, kad šių nuostatų atsiradimas yra būtinas. Sunkiomis gyvenimo minutėmis atsiremdavau tik į jas. Suvokdamas šių nuostatų dėsningumą, jose vienintelėse rasdavau jėgų kurti toliau. Remdamasis naujuoju požiūriu laidojau bei laužiau visa, kas buvo atgyventa bei neperspektyvu ir nuolatos giliai širdyje puoselėjau dėsningumo paieškas. Kurdamas atradau ir pamilau dėsningumus jau kaip kūrybos rezultata. Ta meilė vėl uždegė tolesnei kūrybai, o noras įsitikinti dėsningumo

patikimumu viliojo ieškoti dar geresnių variantų.

Galvoju, kad mūsų įmonė, plėtodama savąją veiklą, įgyvendino maždaug 10 procentų nuostatų, pateiktų šioje knygelėje. Tačiau ir tai padėjo sukurti 2000, o francizės tinkle 1000 darbo vietų. Esame 120ies firmų įgalioti atstovai. Bendraujame su 31.000 ir daugiau įvairių pasaulio firmų. Esame komanda, pelninga, kūrybingai nusiteikusi, garsėjanti kaip savo srities specialistais šalyje bei užsienyje. Mūsų įmonės ekonominiai ryšiai ypač įtakojo Lietuvos, kaip nepriklausomos valstybės, prisistatymą pasauliui, o formuojantis verslo dvasiai ir verslumo vystymąsi šalies viduje.

Matydamas kaip sunkiai skinasi kelią į sėkmę įvairius tikslus turinčios bendrovės, jaučiu pareigą nuoširdžiai pasidalinti nuostatomis, atnešusiomis sėkmę mūsų bendrovei. Tai nėra mano sukurta, o tik pastebėta - ką, nedrąsiai brandindama savo širdyje, nori turėti mūsų visuomenė.

Augustinas Rakauskas

Kiekvienas žmogus, kol jis dar vaikšto žemėje, yra verslininkas, nes čia, žemėje, vyksta jo tobulėjimo verslas.

Verslas įdomus tuo, kad jis perskrodžia visas gyvenimo sferas. Versle susiduri su pačiais artimiausiais žmonėmis ir tikrai susipažįsti su jais iš naujo. Versle susiduri su gerais ir blogais darbuotojais, ir esi priverstas pažinti juos giliau. Versle susipažįsti su tave supančia visuomene ir gali ją įvertinti. Kurdamas verslą, susiduri su gerais ir netobulais įstatymais, suvoki, kas ir kaip valdo šalį. Bet įdomiausia ir naudingiausia versle – savo galimybių įvertinimas, juk save taip pat tenka pažinti iš naujo. Man atrodo, kad pasaulyje nėra srities, kurioje nebūtų daromas verslas. Skirtumas tas, kad turtai vienur – materialūs, kitur – dvasiniai, tačiau visi jie pasiekti

verslumo dėka, vadovaujantis tais pačiais dėsniais.

Žmogaus žinios dažnai būna grįstos skaudžia patirtimi. Bendraujant su aplinkiniais ši patirtis tampa milžinišku potencialu, padedančiu mums visiems kurti dvasines vertybes ir materialinę gerovę. Mums tereikia protingai tuo potencialu naudotis.

Mūsų siekiai neturi trukdyti žmonijai. Įgyvendiname juk savo tikslus ne dykumoje, o tarp žmonių. Mūsų pasiekto tikslo padariniai vienaip ar kitaip palies visuomenę. Todėl derinkime savo siekius su ja, įtikinkime ir sudominkime ją, idant ji leistų siekti užsibrėžto. Nepasieksime tikslo be visuomenės, neįtakojami ir neįtakodami jos.

Visur aplink “verda” biznis. Jį kurdami žmonės demonstruoja savo dvasinę būseną, sudarančią ypatingas sąlygas tobulėti, skleisdami vis naujas ir naujas vibracijas į aplinką ir žadindami kūrybingumą.

Prekyba – vienas galingiausių būdų sujungti žmoniją.

Tikėti tuo, ką darai. Tikėti visu kūnu, visa siela, veikiant su dvasia, kad net šiurpas eitu nuo noro ir tikėjimo būsimu kūrinium. Tik taip gimsta tikras, tobulinantis sielą, verslas.

Nesugebėjimas, baimė, nenoras dalintis. Kol instinktas kaupti vardan saugumo nebus pakeistas noru dalintis vardan saugumo, tol mes tolsime vienas nuo kito. Aš galvoju, kad galima su meile duodant “padaryti” sielos tobulėjimo verslą visame pasaulyje.

Kadangi žmoguje vyksta esminiai pasikeitimai, privalėsime kurti meilės ir tikėjimo vizijas. Techninio darbo vyravimas baigėsi, jis tam ir buvo daromas, kad pasikeistų vertybių prioritetai.

Šiandien labiausiai pasauliui trūksta santykių vadybos. Tai – pagrindinė naujo amžiaus darbo medžiaga.

Pati didžiausia šiandienos vertybė – mūsų nuostatos. Jos įtakoja verslo perspektyvumą. Nuostatų kokybė atspindi mūsų ir firmos dvasią. O mūsų firmos dvasią apjungia vienybės filosofija, grįsta visuotino ir harmoningo vystymosi.

Pirmiausia pradėjusiam realizuoti savąją viziją teks mokintis siekti pelno iš savų savybių: tramdyti ir valdyti savo ego, ugdyti toleranciją, atiduoti visus savo sugebėjimus panašiai mąstantiems. Tai bus lenktynės su pačiu savimi, nuolat ieškant savyje naujų sugebėjimų. Sąmoningas žmogus visada ieškos ir atras naujų žinių savo kolegų ar pavaldinių nežinojime. Nepriimtina versliam žmogui prievarta, nes jis suvokia našumo perspektyvą ir laisvos asmenybės kūrybingumą. Jis renkasi pačią efektyviausią mokymo ir komunikacijos formą, sukurdamas maksimaliai demokratišką aplinką. Toks žmogus labai greitai suvokia visumos esmę ir svarbą bei vieno žmogaus bejėgiškumą.

Verslus žmogus į viską žiūri pro verslumo prizmę. Prie bet ko prisilietęs (dažnai pats to

nesuvokdamas) jis siekia viską suaktyvinti ir padauginti. Suvokęs visus dėsnius, toks žmogus daugiausia reikalauja pats iš savęs, tapdamas ypač naudingą visuomenei. Tad būtent visuomenė ir turėtų sudaryti visas sąlygas tokiems žmonėms konkuruoti patiems su savimi. Nereikia bijoti, kad pasiekę harmoniją tokie žmonės viską nugalės. Jų tikslas kitas, toks, kurio dažnai jie patys nesuvokia – padaryti harmoningą visą pasaulį.

Verslininkas privalo nuolatos ugdyti savo sąmoningumą, nes jis daugiausia dirba su žmonėmis ir juos įtakoja. Visuomenėje jis realizuoja savo norus, todėl ir turi prie visuomenės priartinti savo tikslus.

Tikras verslininkas turi mylėti ne pinigus, šlovę ar pripažinimą, o patį verslumo procesą, sužadinantį visuomenę, aplinkinius, įkvėpiantį gyvybės jėgą. Tai energijos generatorius, kuris dvasinei gerovei kurti instrumentu pasirenka materialinės gerovės kūrimo priemones. Jeigu džiūgauji nuo savo paties išradingumo sukkelto virsmo, vadinasi eini teisingu keliu, vedančiu tikėjimo dvasia į sėkmę.

Pinigai – negyvas popierius. Jų savininkai ieško firmų su sveika siela ir kūrybinga dvasia. Tokią sielos sandarą savo darbu galime susikurti mes patys. Jos nesukuria parsiduodantys ir tarnaujantys be filosofijos nuostatų. Susikurkime savąją filosofiją, padedančią mums pajaut savo vertės ir sugebėjimų skonį. Stengdamiesi vienas kitą išgirsti, padėti ir būdami geranoriški, sukursime meilės atmosferą. Tai nėra lengva, bet tai mūsų – žmonių - amžinas vystymosi kelias.

Verslininko verslumas matuojamas ne sukauptų, o “įdarbintų” pinigų suma, teikiančia visiems naudą.

Į verslą žiūrėkime taip, kaip žiūrime į savo kūną. Turėdami gerą mus “maitinančią” galvą, nepamirškime savo kojų. Sušalus kojoms, “nebedirs” ir galva. Vienas pūliuojantis kojos pirščiukas, sukėlęs kraujo užkretimą, gali pražudyti visą organizmą. Tas pats ir firmoje, rūpinkimės visais pirščiukais, kad jie būtų sveiki ir kuo tobuliau funkcionuoti.

Ne pinigus daryt aš jus mokau, bet savo harmonizuojamų norų dėka turėti pinigų, toleruotinai keisti požiūrį į vienas kitą, padėti žmogui tobulėti, perduoti viską, ką turime geresnio ir protingesnio, idant būtume visapusiškai turtingi ir laimingi kartu.

Pinigai – kūrybos priemonė. Nuo gautų pinigų energijos priklauso būsimas kūrinys. Ta energija ir vibracijos, cirkuliuojančios pinigų įsigijimo metu, realizuojasi mūsų kūrinyje, pirkinyje ar žmoguje. Tai tarytum rišamoji medžiaga, sutvirtinanti pastato plytas, tarytum garas, sklindantis iš nuodingo acetono, tarytum gėlės nektaras, tarytum smuiko ar fortepijono garsas, išgautas mums prisilietus, kuris atspindi tai, ką skleidžiame naudodamiesi šia priemone.

Didžiulė netiesa posakis: pinigai neturi kvapo. Jie ne tik turi savo kvapą, bet turi ir savo likimą.

Visada bus vargšas tas, kuris į darbą eis tik dėl pinigų. Mus supantys žmonės ir iš jų sugrįžusi mūsų meilė – daug didesnis turtas.

Siekdami pelno, pirkdami materialines vertybes, kurkime ir tai, ko negalima nusipirkti. Tik tada sukrausime visapusiškus ir ilgaaamžiškus turtus.

Labai noriu, kad mėginantys užsidirbti kitų sąskaita žinotų, jog kiekvienas turime savo gyvenimo kelią su savo sunkumais, klaidomis ir sėkme. Ir vaikščiodami svetimų gyvenimų takais tobulesniais netapsime. Kiekvienas turėsime atrasti savąjį, kuriame patirsime, išgyvensime ir apsinuoginimą, ir širdies jausmo kraujavimą. Todėl savo kely esantysis neišsigąsta kraujuojančios širdies ar pasijutęs nuogas. Šių būsenų šiaip sau pasiekti neįmanoma, jos - kaip metalo užgrūdinimas - tai kelias į sėkmę. Ir tobulėsime tiek, kiek siela pajėgs pakelti išgyvenimų.

Firmoje ieškokime būdų, ugdančių laisvą, kūrybingą asmenybę, nesustabarėjusią, maštančią, analizuojančią ir nepamirštančią, kad tobulėjimui ribas užbrėžiame patys.

Vadovais gali būti tik visapusiškai turtingi žmonės, daug duodantys, reikalaujantys, daug

gaunantys, daug pakeliantys. Turtas šiuo atveju – energija, kurią sąlygoja instinktus suvaldanti valios stiprybė, teisingas gyvenimo būdas, nukreiptas į tobulėjimą.

Tik dvasiškai turtingas supranta, kad didelių dividendų pagrindas – meilė.

Firmoje nuoširdžiam darbui tinkanti aplinka priklauso nuo žmonių bendravimo, energijos pasikeitimo – geranoriškumo ir tarpusavio supratimo.

Kol žmogus veikia savo ego ribose, mes turime saugotis, nes jį varo didžiulė instinktų jėga, nenumaldomas noras save išreikšti. Taisyklė čia viena – kiekvienas siekiame pagal savo išsivystymo poreikį. Kviečiu jus išplėst savo galimybių ribas. Realizuokim save vardan grupės. Tai suteiks didesnes galimybes saviraiškai ir mažins egoizmą.

Nepamirškime, kad kam daugiau duota, iš to daugiau ir bus pareikalauta. Pirmi eikime į tuos, kam (galvojame) esame reikalingi savo patirtimi, pagalba. Mokykime drovesnius

atvirumo, nes tik taip sužinosime jų bėdas, galėsime padėti, įrodyti, kad sėkmė ne tik darbe siekiant pelno. Dėl tokio bendravimo visi laimėsime, ir tamsa ims trauktis. Ten, kur vienybė, sunku apsigyventi blogiui. Bendrovė tik tada gali vadintis bendrove, kada ji mus vienija ne tik būsimiems uždarbiams, bet ir dvasiniam augimui.

Vadovo pareiga saugoti firmoje žmones, ugdančius verslumą, formuojančius viziją ir maitinančius visus savo kūrybingumo magnetiniu lauku. Su jų energetika vadovas stiprina kolektyvo branduolį.

Nuo kiekvieno darbuotojo komunikacijos kokybės priklauso visos firmos progresas.

Vadovui dažniau tenka kovoti ne su realiais priešininkais, bet su savais instinktais ir trūkumais, nes viso kolektyvo energetinis branduolys priklauso nuo vadovo nuostatų, savianalizės, geranoriško bendravimo.

Bendrijos tvarka grindžiama vienijimosi principu ir joje svarbu visuotinos sąmonės

dėsniai. Kiekvienas kovoja ne su aplinka, bet su savimi dėl tos aplinkos ir įsisąmonina, kad kolektyvas jam reikalingas labiau nei jis pats sau.

Kolektyvo dėka žmogui sudaromos galimybės. Jei vienas asmuo nori išspręsti problemą daugumos sąskaita, laisva ir turinti savo sąmonę dauguma, sakydama “ne”, apriboja ją. Todėl, kad vieno darbuotojo veiksmas stabdo daugumos vystymąsi, nes kiekvienas privalo tobulėti ir spręsti problemas neignorodamas savo galimybių ribos.

Asmuo, ignoruojantis kolektyvo dėsnius, rizikuoja likti nepanaudojęs savo galimybių.

Žmogaus - kaip vieneto - turtas įvardijamas turtu tik tada, kai jis tampa visuomenės dalimi ir atspindi daugumos interesus.

Žmogus sudaro visuomenės dalį, todėl jo likimą apsprendžia ne tik jis, bet ir visuomenė.

Individas, sukaupdamas viso pasaulio problemas, savo išsivystymo lygiu atspindi visą žmoniją. Tad vieno asmeninis laimėjimas – visų pirma yra indėlis į vienį, o evoliucijos vyksme (per tą asmenį) žmonijai suteikiama dar viena galimybė. Kaupiant šią IŠMINTĮ, TIESĄ, TIKĖJIMĄ ir MEILĘ vienyje yra sukuriama bendra sąmonė. Šios sąmonės kokybė ir yra demokratijos atspindžio laipsnis pirmiausia bendrijos visuomenėje.

Vadovas turi mokėti naudotis savo dirbančiųjų intelektualiniu ir dvasiniu potencialu. Kiekvienam suteikiama galimybė surasti savo vietą firmoje, idant kiekvienas atskleisdamas savo sugebėjimus galėtų realizuoti save įmonės tiksluose.

Vadovas analizuoja savo pavaldinių darbą, kartu su jais ieškodamas visiems tinkamų sprendimų, moko juos būti ne tarnautojais, bet šeimininkais, žinodamas, kad kiekviename iš jų snaudžia noras šeimininkauti ir noras būti savo veiksmų šeimininku.

Siekdamas bendro sąmoningumo, jis skatina visus reikšti savo nuomonę, išsakyti nepasitenkinimą esama padėtimi. Nesėkmės atveju jis talkina savo pavaldiniui, jei darbas buvo daromas bendros gerovės labui.

Vadovo pastabos turi atlikti vienintelę funkciją – teikti naudą, tobulinant pavaldinį kuo kūrybiškiau atlikti savo darbą.

Vadovas moko darbuotojus atskirti asmenis, atėjusius į firmą tik imti, nuo imančių ir duodančių.

Tas, kas ima iš firmos, lygiai taip pat ima ir iš kiekvieno darbuotojo. Kiekvieno pareiga garsiai kalbėti apie menkiausius prasižengimus, kurie trukdo formuotis bendram firmos sąmoningumui.

Garsiai kalbėti – tai neleisti apgautinėti ir nesileisti apgautinėjamam.

Firmoje reikia stengtis sudaryti kiekvienam darbuotojui vienodas galimybes. Tad svarbu ne atliekamo darbo pobūdis, bet dirbančiojo požiūris. Jei tas požiūris grįstas

kūryba, prieš jus - išsilaisvinusi asmenybė, laukianti palaikymo ir pagalbos. Būkite dėmesingi.

Sugebėjimas dirbti komandoje – tai kiekvieno darbuotojo stengimasis panaudoti savo asmeninius privalumus bendram tikslui pasiekti.

Mes vis dar vadovaujamės pretenzijų metodika, kuomet nurodydami žmogui jo neigiamus poelgius, neleidžiame jam blogai elgtis. Neskubame šios metodikos keisti ne todėl, kad skatinimas mažiau perspektyvus, bet, kad tokiam požiūriui daugelis šiandieną nesame pakankamai pasiruošę. Žmonių sąmonė vis dar persunkta prisitaikymo ir imitavimo ideologijos, kuri dabar tapo ypač rafinuota. Daugelis išmoko būti ne geresniais, bet gudresniais. Slėpdamiesi savo viduje, jie ir toliau tobulina prisitaikymo technologiją.

Siekime, kad teigiamomis nuostatomis grįstas mūsų komandinis darbas artintų tą laiką, kada nurodinėjimų ir kontrolės metodika taps nebe perspektyvi. Siekime keisti ją skatinimo

metodika, kurios pagrindinis svertas – ieškoti ir atskleisti geriausias, vertingiausias žmogaus savybes.

Pagrindinis firmos darbuotojų atlyginimo kėlimo kriterijus yra darbuotojo pastovus sąmoningumo kilimas, aktyvus dalyvavimas firmos gyvenime. Firma, išsiugdydama sąmoningą darbuotoją, sprendžia ne tik savo, bet ir visų savo darbuotojų problemas.

Rinka – konkurencija ir progresas. Žmonės, susitaikantys su juos supančiomis negerovėmis, iš šio progreso iškrenta.

Jauni žmonės - ateities kolektyvas, apibendrinantis ir vadovaujantis mūsų jaunystės kūriniais. Jie - svarbiausias mūsų atliktų darbų vertintojas.

Svarbiausios nuorodos jaunimui:

Pasistenk suprasti, kas pasaulyje yra ne taip, ieškok išeities. Nemanyk, kad vakarykštė, pranašesnių už tave sukurta tiesa, yra nenuginčijama.

Akylai stebėk, kad nepaklustum įstatymams, ginantiems egoistiško turtuolio ar valdininko interesus, kuris (vardan savo skurdaus ego) turto siekia tik tam, kad galėtų aiškinti esąs išmintingesnis valdovas.

Nesileisk vedamas aklo ir kurčio. Jį pastebėsi, jei kalbėsi, priešinsies viskam, ko nesupranti, idant išsiaiškintum.

Būk budrus ir nemištauok vardan maišto. Galvok, ar tu negriauni kitų siekio į harmoniją. Tarkis ir dalinkis savo nepasitenkinimu.

Gyvenk dabar, visada išlaikydamas sielos savarankiškumo laisvę.

Atmink, kad visas tave supantis pasaulis dabar egzistuoja dėl tavęs. Visi tavo artimųjų, pažįstamų ir nepažįstamų veiksmai atliekami dėl tavęs, kad tik tu pasireikštum savuoju kūrybingumu.

Naudokis viskuo, kas yra tavo akiratyje, nes viso to priežastis esi tu.

Surask gražiausią sename. Keisdamas neskubėk pirmenybės atiduoti nei senam, nei naujam. Neprisirišk prie surasto. Su godumu lauk rytdienos. Išnaudok vakar dienos geriausią realizuodamas naujus dalykus ir visada įžvelgdamas ateitį ant šios dienų pagrindų.

Vadovas pirmiausia turi pamatyti visa, ką geriausia turi jo pavaldinys, nurodyti geriausias jo savybes, padedančias jam siekti geresnio atlyginimo, karjeros.

Bet kokio lygio vadovas – firmos akcininkas, direktorius, prezidentas – privalo pateisinti savo buvimą, už kurį gauna atlyginimą. Tikras šeimininkas niekada sau neleidžia nedirbti ir, nedalyvavęs procese, atlyginimo nereikalauja. Švaistyti kitų uždirbtus pinigus, vadinasi – griauti save.

Darbuotojas, matydamas ir įvertindamas savo vadovo kompetenciją, turi jį traktuoti kaip globėją, pagalbinką. Jeigu jis to nevertas, vadinasi jis – dar ne vadovas. Kaip išmokinsi jį reikalaudamas jo paramos, taip jis išmokės ir padės tau.

Netinkamas vadovas, nesugebantis toleruoti skirtingų nuomonių ir skubantis realizuoti tik save.

Netinkamas vadovas, kuris būdamas silpnas, bijo kalbėti apie pavaldinio iškeltus nelogiškumus ir trūkumus.

Netinkamas vadovas - besirūpinantis tik savimi, nesistengiantis išmokyti, pasidalinti tuo, ką gavo iš daugiau žinančio.

Netinkamas vadovas, kuris vardan savo darbo vietos, atlyginimo ir reikšmingumo “apvaginėja” savo pavaldinius. Jis “vagia” didžiausią turtą – žmonių iniciatyvą, nepakantumą blogiems reiškiniams, kompetencijos, kūrybingumo kilimą.

Netinkamas vadovas, kuris tik reikalaujamas žlugdo pavaldinį, užmaskuodamas savo pasyvumą ir nežinojimą.

Netinkamas vadovas - nesuvokiantis, kad jo pareiga mokinti, padėti ir talkininkauti siekiant reikalaujamo tikslo.

Netinkamas vadovas, kuris neįdėdamas savo asmeninių pastangų, iš nemokančių darbuotojų reikalauja geresnių rezultatų.

Netinkamas vadovas, kurio kelias į sėkmę grįstas savimeile, pavydu gabesniems.

Firmoje darbo esmė – ne valdymo mechanizmai siekiant didesnio pelno, bet pelnas dėl kuo tobulesnės tvarkos, žmonių santykių gerinimas, dėl darbuotojų sąmoningumo ir harmoningos vienybės firmoje.

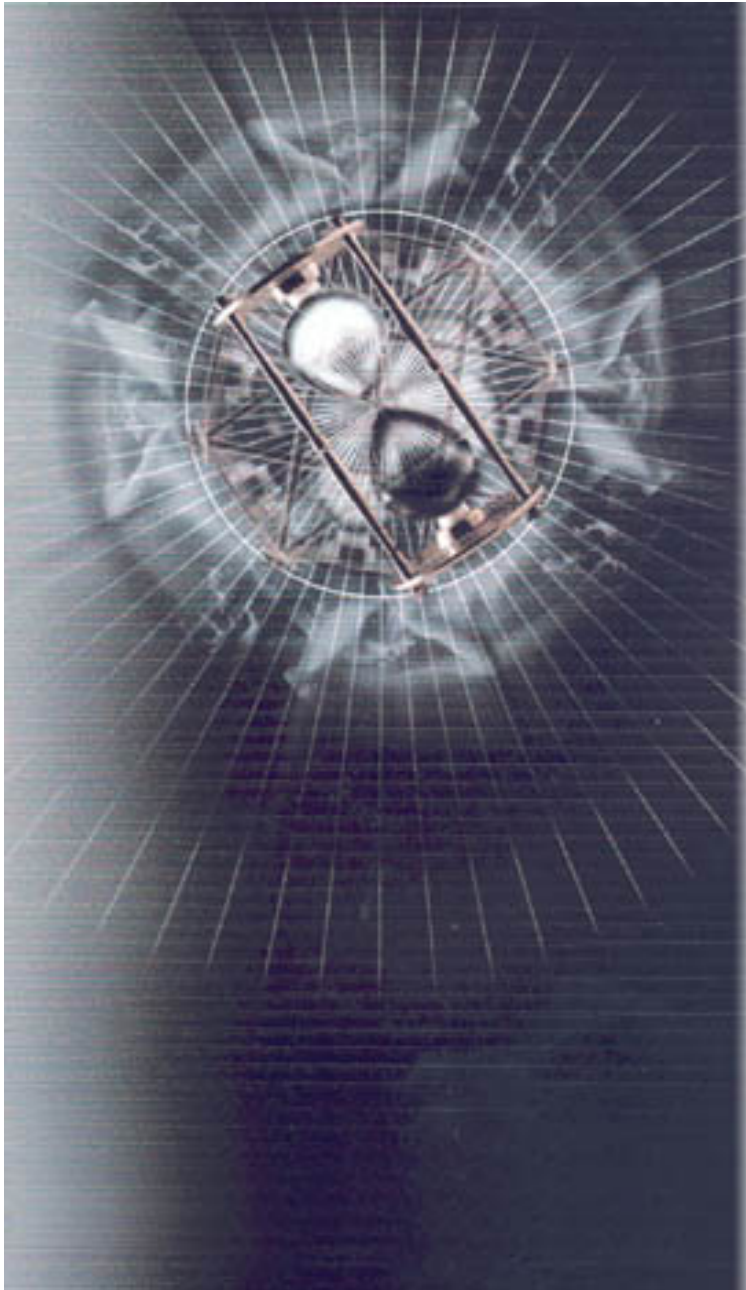
Bendraudami padarykime viską, kad mums būtų malonu aptarnauti klientus. Sutikime juos su šypsena, atiduokime jiems savo žinias, rūpestį, šilumą, mylėkime juos ir to paties sulauksime iš kliento.

Sėkmę lemia ne investuoto kapitalo dydis, bet visų darbuotojų investuotos žinios, talentas, protas, pagarba ir meilė, o neretai ir jų likimai.

Tik tada verslas apvainikuojamas sėkme, kada nuo to darbo tobulėja ir žmonės.

Savo žemiškąją kūrybą nukreipkime žmonių labui, ir kolektyve užgims vienybė - ta visa kurianti ir visada nugalinti energija.

Stenkimės išnaudoti verslą kaip instrumentą, kuriuo siekdami ekonominių rezultatų, siekiame žinoti, kas buvo vakar, kas vyksta dabar, kas bus rytoj. Nuoširdžiai tai darydami mes įgauname savybių, kurios mūsų pasiektais kūrybingumo rezultatais pradeda reikštis aukščiausiosios pasaulio sąmonės lygmenyje. Žmogaus kūrybingumas yra nuostabiausia savybė. Neleiskime jai užgesti. Plėskime jos ribas ir išnaudokime verslo dirvą savo sielos kūrybingumui didinti. Plėtodami verslą iš visų jėgų stenkimės tvirtinti firmos dvasią, kad ji ne tik kauptų turtus, bet ir skleistų gėrį.

Mintys iš susirinkimų

Kaip elgiamės darbe, tokią dvasią parsinešame į namus. Kokie esam savo kolektyve, kaip kalbame ir padedam vienas kitam, tokią kuriame ir visuomenę.

Jums reikės dieviškų pastangų, bet įtikinkite savo darbuotoją patikėti tuo, ką kartu norite pasiekti. Kasdieną žadinkite jame geranoriškumą kito žmogaus atžvilgiu, siekiant kartu užsibrėžto tikslo.

Piktindamiesi, priešindamiesi, gindamiesi tarpusavyje išprovokuojame tik viena – nebylų karą. Nekovokime, bet mokykimės – iš nelogiškai mums pateiktų pretenzijų ir iš savo reakcijų į jas. Nesigraukime dėl pastangų kainos. Tai investicijos į ateitį, kurią pasieks

ištvermingiausi, ryžtingiausi ir pasiaukojančiai siekiantys.

Skleiskime nuostatas, kad jos tvirtai apsigyventų mūsų sąmonėje.

Mums naudingi ir geri, ir blogi pavyzdžiai, nes be vieno nebus kitų. Svarbiausia, kad sugebėtume juos logiškai derinti su firmos, aplinkinių interesais ir, iš to išgaudami visapusišką naudą, keltume savo kompetenciją.

Siekit bendravimo, kuriame visados liktų vietos ir jūsų nuomonei.

Išmokime suformuluoti, kas mums nepatogu. Išmokime vardan teigiamų pokyčių drąsiai sakyti tą “nepatogu”.

Ką reiškia: “Būkim geranoriški”? Būti atlaidesniems? Ar geranoriškumo pagrindas nėra konstruktyvumas, reikalaujantis ir tavo pastangų?

Susiduriant su aplinkinių nesąmoningumu, nepasitikėjimu savimi, pajusite ir savo pačių tikėjimo silpnumą.

Saugokite savo teises, žinokite savo atsakomybės ribas.

Geranoriškumas, sąmoningumo pripildyta komunikacija kuria pelną. Kokį pelną visuomenei duoda arogancija?

Mes visi savo darbo vietoje kuriame sau reikalingas tvarkas, dažnai pamiršdami aplinkinius.

Sistema kuriama iš kasdieninio gyvenimo patirties.

Reikia dėlioti ne tik tvarkas ir nurodymus, bet jausti žmogų – pavaldinį. Sielą junkime su konstruktyviu apskaičiavimu. Kalbėdami darbo klausimais, jauskime darbuotojo būseną.

Versle galutinis rezultatas – ekonominis efektas. Kurkime tobulinimo biznį net iš

klaidos, net iš blogos tvarkos. Tada ir patys tapsime geresniais.

Nebijokime klaidų. Klaidos baime įveiksime savo pavyzdžiu – ją pripažindami, taip tobulindami save ir sistemą. Visi bijantys ar esantys nuolatinėje įtampoje, dažniausiai taip jaučiasi tik dėl asmeninių problemų, charakterio trūkumų, nesugebėjimo įveikti savo dvasios silpnumo.

Iš klaidų susikurkime tobulėjimo technologiją.

Kas yra nuomonė? Energetiniai srautai, formuojantys arba naikinantys nuostatas. Tai energijos srautų koncentravimas įtvirtinant mums reikalingas nuostatas vardan tikslo.

Stebėkime, kas protingiausiai apibendrina visų darbuotojų nuomonės ir išsako mums visiems šiai dienai priimtina tiesą. Tik būkim budrūs, neišleiskim savimeilės, kuri yra pats didžiausias tobulėjimo stabdis.

Vargšas tas, kuris per gyvenimą ėjo be priešininko – jis taip ir nesužinos savo galimybių. Nes kiekvienas suvokia savo galias tik išmėginęs jas gyvenime.

Bevaisės žinios, jeigu jos nebuvo mėginamos realizuoti.

Dirbti kartu - tai panaudoti savo sugebėjimus, kompensuojant vienas kito nesugebėjimus.

Atstovėkite savo teises - ir jums bus padedama. O jei niekas nepadedą, vadinasi jūs stengėtės per silpnai.

Daugelis atsakomybę suvokia kaip instrukcijas, kurios yra tik pagalba atsakomybei reikštis.

Suformuluoti reikalavimai parodo mūsų sąmoningumą.

Vadovavimas - tai energetinis investavimas.

Geras žmogus – ne specialybė, bet vienas būtinausių siekių.

Mūsų ir firmos progresas didele dalimi priklauso nuo žmonių, besimokinančių vienas iš kito.

Pasakyta – dar nepadaryta. Padaryta – dar nereiškia, kad padaryta gerai. Jei tai padaryta gerai, dar nereiškia, kad gerai bus daroma nuolat.

Nemotyvuokime žmogaus tik pinigais, nes ir moneta turi ne tik skaičių, bet ir herbą, atspindintį šalies pripažintas nuostatų vertybes.

Teisingų nuostatų formavimas duoda didžiausią pelną.

Kuo daugiau bendrumo, tuo daugiau šansų pasiekti harmoniją.

Ne vadove glūdi pasirinkimo laisvė, o pačiame darbuotojyje. Jis, priimdamas vadovo nurodymus, renkasi: bijoti ar kalbėti, sutikti su nurodymais ar siūlyti savus, ir juos ginti.

Dėsnius atpažinsite ne knygose. Nėra taisyklių visiems gyvenimo atvejams, yra tik pats gyvenimas, užtvirtinantis knygose randamas tiesas.

Jei pastabą priimsite tik kaip nuoskaudą, ji nepasieks jūsų sielos, sąmoningumo augimą sukeliančios energijos.

Jūsų stiprumas yra jūsų silpnumo pripažinime.

Užblokuotas kūrybingumas – pretenzija vardan pretenzijos.

Sistemą reikia kurti taip, kad ji savo priimtinumu auklėtų ir tobulintų žmogų.

Mokinkimės atstumti blogą žmogų, jo nepažeisdami.

Pastebėkite, įvertinkite ir stimuliuokite žmonių susidomėjimą.

Bendraukim ir pamatysim savo trūkumus.

Žodžiai parodo jūsų būseną.

Išmokime nesistebėti žmonėmis.

Jei neišlaisvinsime žmogaus, nepamatysime nei savo, nei savo šalies trūkumų.

Sudarykime sąlygas žmonėms rodyti savąjį silpnumą. Nebijokime naikinti savo trūkumus. Jus slėpdami ir maskuodami tik prailginame jų egzistavimą ir giliname baimę.

Organizuokite darbą taip, kad nebūtų vietos žmogaus tingėjimui vystytis. Įsišaknijęs tingėjimas daug didesnė problema žmonėms nei firmai.

Klausdami galvokite apie klausimo naudą.

Prognozuokime pasekmes, kad vėliau nereikėtų su jomis kovoti.

Susirinkimai – energetinių srautų suvaldymas juos sukonzentruojant ir nukreipiant reikiama linkme.

Neleiskite užslopinti bendros energetikos - padėkit kalbančiajam, savo susidomėjimu.

Kalbėdami neiškriskite iš “energetinio konteksto”.

Minties koncentracija – energetinis susikaupimas savo galimybių ribose.

Energijos srautų valdymas – kompetencijos įtvirtinimo garantas.

Mokinkimės iš vaiko pažinti gyvenimą per nežinojimą.

Vadovas - žmogus, kuris nuolat stengiasi gyventi virš savo instinktų.

Nepamirškite, kad dirbdami jūs formuojate nuomonę apie save ir kuriate savo ateitį.

Mūsų aiškiaregiškumas – tai gebėjimas išanalizuoti mus įtakojančius procesus ir juos valdyti prognozuojant.

Tikro vadovo galvoje cirkuliuoja visų jo darbuotojų veiksmi, kurie yra įsivaizduojamosios mozaikos sudedamosios dalys.

Atminkit, kad visi geri sprendimai glūdi giliai, bet ne tik smegenyse.

Susirinkime iš žmonių problemas, jos parodys mums tas vietas, kur darbas nedirbamas, o tik imituojamas.

Bendraudami nesupriešinkite nebendraujančių žmonių.

Nepaverskime susirinkimų diskusijos klubais, bet analizuodami nelogiškumus, pateikime savo sprendimo būdus, pasiūlymus, pastebėjimus.

Būkit drąsūs, nes pirmiausia bendraujant su pavaldiniais teks susidurti su savais trūkumais.

Žmogus dieviškai kūrybingas, jis visada kuria. Vienas kuria, kaip užsidirbti, kitas – kaip apgauti, trečias – kaip kovoti su darbu. Net didžiausią tinginį kurti priverčia jo godumas, instinktai, žodžiu - noras gyventi ne blogiau už dirbančius.

Visi mūsų trūkumai – instrumentai. Tad panaudokime juos reikalinga, mus tobulinančia linkme. Ir nepamirškime, kad visi žmonės tobulina mus. Net pats menkiausias žmogus mums reikalingas tam, kad padėdami jam pamatytume ir įvertintume savo sugebėjimus.

Jūsų bendravimo kokybė atspindi jūsų energetinį potencialą.

Šiandieninės jūsų problemos yra vakar dienos neišgirsti ir ignoruoti reiškiniai bei situacijos.

Kalbėdami su pavaldiniu stebėkite jo pavyzą, veido išraišką, jauskit, ar vyksta reakcija – energetinė transformacija. Jei sakoma nuostata taps bendra, abipusė savijauta iškart pagerės. Tai nelengvas, žodinio bendravimo kelias vardan tobulėjimo, bet jis yra.

Kuomet mus veikia blogos vibracijos, išgeneruokime iš savęs dvigubai daugiau gerumo.

Ko ieškome žmonėse? Gero jausmo. Tad atneškime kuo daugiau jausmo į savo darbo vietas, nes kiti mumyse ieško to paties.

Žmogaus išmintis ir stiprybė priklauso nuo jo nežinojimo suvokimo.

Tobulėkime visi kartu, nes vieno tobulėjimas tėra asmeninio reikšmingumo stiprinimas.

Į neigiamus procesus žiūrėkite ne piktai, bet geranoriškai. Analizuokite jų priežastis ir savo galimybių ribose bandykite juos keisti. Tik tada prasidės jūsų augimas, kuris ne visada bus matomas.

Meditacija - Malda - bendravimo su savimi būseną - būtina tam, kad mus subalansuotų. Nesvarbu, kaip tai darome, svarbu, kad išgirstume save ir susitartume, atrodami savo veiksmų prasmę.

Vieno žmogaus tikėjime - didžiulė galia, o joje nesuskaičiuojamos galimybės, jeigu jos jungiamos su visuomenės galiomis.

Mūsų bendra energija priklauso nuo mūsų nuostatų. Teigiamai energetikai susikurti mums būtini darbuotojai su teigiamomis nuostatomis. Ieškokime jų ir vienykimės bendriems tikslams.

Firmos energetikos formavimas priklauso nuo komandos branduolio. Energetinis stiprumas – nuo kiekvieno asmens kokybės.

Siekdami didesnio bendrumo turėsime daugiau šansų į harmoniją. Ji – energetinės pusiausvyros esmė. Nuo šios pusiausvyros priklauso ir mūsų įmonės sėkmingas išlikimas.

Nuo žmonių visapusiško geranoriškumo priklauso mūsų šalies energetinė pusiausvyra.

Mes svajojam apie geranoriškumą, tačiau skirtingai jį suprantam. Labai dažnai vienam jautriam tenka trys nejautrūs. Šie trys ir išnaudoja vieną, eksploatuodami jo jautrumą, o eksploatuojamasis stiprina blogį.

Mūsų nuomonės ir požiūriai skirtingi. Tačiau šie skirtumai – taip pat mūsų turtas. Analizuodami skirtumus, raskime bendrą nesusikalbėjimo vardiklį. Juo remdamiesi susikursime daugumos poreikiams tinkančias tvarkas.

Mes neturim kito kelio, tik šį – bendraujant kurti tvarkas, kurios neleistų žmogui blogai elgtis. Įtikinamais argumentais nurodykime žmogui jo klaidas, kaip vaizdą veidrodyje, nuo kurio jam praeitų noras blogai elgtis.

Norit geros atmosferos? Kalbėkit, jauskit save ir klausantįjį. Nesileiskit paverčiami nesusikalbėjimų auka.

Laikyti ranką ant pulso, tai – nepriėjus prie pavaldinio jausti jį, o girdint ir matant nors nedidele dalimi dalyvauti jo veiksmuose.

Nuo mūsų girdėjimo kokybės priklauso mūsų firmos nuostatų kokybė.

Jei jūs nejaučiate, nepažįstate savo darbuotojų, ateity naudosiančių jūsų sukurtas tvarkas, jei nežinote tų žmonių galimybių, nesugebate prognozuoti jų veiksmų, vadinasi jūsų kuriama tvarka yra pasmerkta.

Nepamirškite, kad nuo jūsų santykių atmosferos priklausys jūsų tvarkų kūrimas ir naudojimosi efektyvumas.

Nurodymų kūrėjas turi nepamiršti, kad yra priklausomas nuo tuos nurodymus vykdančiųjų.

Kaip norėtūsi pajauti ne tik instinktus, bet tikslo siekiančią kūrybingumo kupiną veiksmo dvasią, orientuotą į aplinkos gerinimą.

Pavaldinių sąmoningumas kelia didesnius reikalavimus pačiam vadovui.

Studijuodamas pavaldinius tikras vadovas iš tiesų studijuoja pats save.

Mes panašūs savo instinktais. Juos bendrai suvokdami jau galime susikalbėti.

Jūsų kaip kūrėjo potencialą parodo jūsų sugebėjimas prognozuoti. To išmoksime analizuodami ir mokindami kitus to paties.

Nežmoniškai sunku yra darbe užčiuopti, o po to išgeneruoti energetinį srautą, apjungiantį mus vienam tikslui, bet jūs, vadovai, tai daryti turit nuolat.

Padėkite žmogui jus išgirsti. Ir kalbėkite su jus girdinčiais. Siekite gero susikalbėjimo, tuomet kiti, matydami šio susikalbėjimo sėkmę, prie jūsų prisijungs savaime.

Visada bus padalinių, reikalaujančių ypač griežto vadovavimo, tačiau ieškokime ten žmonių, kuriuos įkvėptume teigiamomis nuostatomis laikytis keliančio sąmoningumą griežtumo.

Nuo teigiamų nuostatų propagavimo priklauso mūsų sėkmė ir vidinė būseną.

Nereikalaukite iš žmogaus to, ko jis negali padaryti, tačiau visada nurodykite vietas, kuriose jis galėtų tobulėti. Padėkite žmogui atrasti savo sugebėjimus ir privalumus, tinkančius ne tik jam, bet ir visuomenei. Nuo visuomenės pasiektų rezultato džiaugsmo jausite teigiamą energetiką, įkvepiančią naujam sielos kūrybingumui.

Prievarta keičiamas žmogus viduje nesikeičia, jis tik kenčia dėl tvarkos, verčiančios jį keistis. Todėl vadovas turėtų mokytis teigiamomis emocijomis darbuotojui sužadinti poreikį kelti sau reikalavimus.

Savo pavaldinių gyrimas – atsakingas ir subtilus darbas. Nedarykime jo bet kaip, nes tai tolygu įžeidimui.

Darbe mes pragyvename intensyviais aštuonias valandas, naudodamiesi sukaupta visuotina patirtimi, bendraujame su daugybe

žmonių, o per juos ir su visa šalimi. Mūsų darbo vietoje išminties yra šimtus kartų daugiau nei šeimoje.

Klystame galvodami, kad vardan šeimos taikomės darbe, bandome gudrauti, neįdėdami į savo darbą visos meilės ir pastangų. Šitaip save taupydami, iš tiesų save tik apvagiame, nes ne darbui save atiduodame, o savo paties tobulėjimui – kūrybai.

Tas, kuris darbe nesuvokia ar vengia atsakomybės, nejaučia, nepastebi, neįtakoja, tas niekada nedominuos ir šeimoje.

Net nejaučiame, kaip mus formuoja šimtai supančių žmonių. Išlikti tarp jų galima tik būnant kartu su jais.

Savo firmoje, įtakojami bendradarbių, klientų ir patys juos įtakodami, mes lavėdami visa tai atsinešame į savo namus.

Tarnavimas nuosaviems instinktams ir silpnybėms yra pražūtingesnis už gyvenimo trūkumus.

Mes sotiname žmogų vienas kito abejingumu, tuštybe, išdavystėmis ir beveik nepaliekame šanso išaugti meilei.

Nė vienas neišvengsime pažinimo skausmo kelio, kaip ir nė vienas nepabėgsime nuo savo nežinojimo.

Nieko kito mes neturime, kaip tik savo netobulumą. Visą išmintį imame tik iš jo.

Mokykimės širdies ir proto vienybėje priimti mus supantį pasaulį, pritaikydami jį savo tobulėjimui.

Nė vienas nesame sielos teisėjas, tad privalome panaikinti ir sielų budelius. Nes vienu žodžiu galima suluošinti ar netgi užmušti žmogų, gyvenantį kūne.

Daugelis pasaulio išmintingųjų serga chroniška liga – varžosi dėl milijonų, vėliau dėl milijardų, po to dėl įtakos sferų, o galiausiai, aiškindami mums apie vertybes, moko gyvenimo. Šiems žmonėms būtina mūsų pagalba. Supažindindami juos su visiškai kitais dėsniais ir patys jų nepažeisdami, mes keisimės kartu su visuomene, keisdami visą šalį, pripildydami ją IŠMINTIMI, TIESA, TIKĖJIMU ir MEILE.

Tiek geri, tiek blogi žmonės, patys to nesuvokdami, verčia mus tobulėti atsirenkant, kas yra neperspektyvu, o kas verta dėmesio. Pranašesni galime būti jau vien todėl, kad mus tobulina kitų netobulumai.

Su visais savo trūkumais esame priimti būti tuo, kuo esame. Tad neskriauskime ir nekenkime patys sau, o visų atsakymų ieškokime savo organizmo sąveikoje su jame

gyvenančia siela, šitame kūrinyje, funkcionuojančiame laikantis kūrėjo dėsnių. Pažindami šią sąjungą, suprasime visų dėsnių tobulumą.

Dar labai didelė žmonijos dalis domisi tik savimi, tik savo asmenybe, užmiršdama didį organizmą, kuriame gyvena.

Žmonija turi nustoti liaupsinusi ir pritarinėjusi atskiro individo tuštybei. Laikas suprasti, kad nėra išminčių be mūsų visų.

Nieko nėra neužrašyta, ko nebuvo vakar. Manipuliuodami vakar dienos žiniomis, mes tik demonstruojame savo reikšmingumą.

Gyvenimas mus auklėja, priversdamas pripažinti savo netobulumą, demonstruodamas vis naujo kūrybingumo galimybes.

Žmogui nelogiškai elgtis neleidžia jo paties žinojimo galimybės.

Skleidžiančiam tiesą nederėtų išnaudoti visos energijos tik žodžiams, jos dar turi likti ir tų žodžių sprendimams įgyvendinti.

Norėdami apibrėžti savo galimybes, įvertinkime, kokia visuomenės dalis pagerėja dėl mūsų įgyvendintų vizijų.

Skausmas arba išnyksta, arba mus sunaikina. Mintis mus užbaigia arba perkelia kitur. O likimas neturi galios nublokšti sielai iš praeityje pasirinkto kelio.

Išmok pakęsti šalia tą, kuris tavęs nemyli.

Nemirtingumas – tik meilėje sąmoningai užgimusi dvasia.

Jei gali jaustis laimingas būdamas vienas, vadinasi tu jau nelaimingas.

Reikia tik vienos s m u l k m e n o s – susikalbėti vienam su kitu, nes dviejų susikalbėjimas jau yra pasaulis. Reikia noro būti laimingiems ne kitų sąskaita, bet kartu su kitais.

Tai, ką matome, yra sukurta būnant žmonėse. Ką norėtume matyti, taip pat turi tik žmonės. Priimkime iš jų tai drąsiai ir nedvejodami. Rūpestingai atiduokime visa, ką vertingiausio turime savy, tada jausimės ir būsime vertingiausiais žmonėmis.

Kaip juokinga stengtis priversti saulei nešviesti ir nešildyti žemės, bandyti kariauti su oru, sunaikinti žemėje vandenį, išmesti žemę iš šitos galaktikos, kurioje egzistuojame. Žmogus turi suprasti, kad jis naikina tik save ir greičiau jis vėl virs žemės dulke, o dvasia - nematoma kūnui, nei jis pakeis dėsnius, demonstruojamus mums ir skirtus mūsų tobulėjimui pasaulyje.

Ką žmogus gali be visuomenės, ar absoliučiai viena asmenybė yra sukūrusi kokią teoriją, sistemą, mokslą, kuris nebūtų iš pasaulio ir dėl pasaulio?

Šiandien daugėja žmonių, matančių neteisingus tarpusavio santykius. Tačiau užgožti savo kasdieninių rūpesčių, jie vis dar stokoja pilietiškumo, visumos suvokimo. Jie nesuvokia, kad tik sąmoningai reaguodami į neteisingus reiškinius, jie išspręs ir savo kasdienes problemas. Būdama abejinga didžioji žmonių dalis vardan savo asmeninių norų ant visuomenės pečių užkrauna naujas problemas. O būtent tų pačių žmonių abejingumas ir yra klaidingu, biurokatiškai atliekamų veiksmų išdava. Matome viena – šalies valdymo lygis atspindi visuomenės mentaliteto kokybę ir piliečių atsakingumo laipsnį.

Visuomenė, gindamasi nuo savo trūkumų, pati save suvaržo įvairiais biurokratizmais. Vyksta arši kova už teisę valdyti ne tik tarp politikų ir valdininkų, bet ir tarp visų kitų, trokštančių bet kokios valdžios, nes tai anksčiau mus valdžiusių sielų transmutacijos būseną. Šiandien atgyvenusi dabartis įgauna kitas atmainas.

Gyvenimas demokratijoje - tai menas. Būti laisvam - tai nuolatos keistis, tobulėti, skatinamam vidinio poreikio analizuoti save, šalia esančius ir bendrais veiksmais įgyvendinti vizijas.

Privalome dirbti su savimi, kad galėtume dirbti su kitais. Ir bendraujame tam, kad gyvenimas nepraeitų pro šalį.

Padėkime vienas kitam, nes visi, vaikščiojantys žemėje, nesame tobulai įvaldę meilės.

Toleruoti visų neįmanoma, būti geranorišku visų atžvilgiu sunku - tam neužteks

mūsų geranoriškumo potencialo. Tad nežiūrėkim į visus, bet susidūrę su kiekvienu atskirai, padarykime viską, kad būtume tolerantiški.

Tikrai sąmoningas žmogus labai greitai suvokia, kad jo sąmoningumas priklauso ne nuo jo vieno.

Kuo daugiau žmogus žino ir gali, tuo daugiau privalo padėti suprasti kitiems.

Kai kurie žmonės džiaugiasi būdami dėmesio centre, nes, matydami ir jausdami kitų reakcijas, jie turi vienintelę galimybę savimi pasigrožėti. Tačiau anksčiau ar vėliau jie suvoks, kad tai tik veidrodis, prieš kurį jie staiposi it mažos beždžionėlės.

Viskas, kas duota žmogui, duota tam, kad geriau būtų visiems. Nėra autoritetų, kuriems turėtume tarnauti, ir tik savo tamsumui ieškome vedlių, vedančių mus savų instinktų labirintais.

Tikėjimas ir pasitikėjimas kardinaliai skiriasi. Sakydami: „aš tavimi pasitikiu“,

suteikiame sau globėjo, viršesniojo statusą. Tačiau visi, siekiantys lygiaverčio bendravimo, ieškome tikėjimą turinčių, o ne pasitikėjimą demonstruojančių žmonių. Pasitikėjimas visada kuria terpę žmogui suklysti. Tai vakar dienos požiūris, gimdantis šiandienos žmonių netobulus santykius.

Kaip bekurtume ir betobulintume sistemą, žmogus visada joje susikuria savąją “mini” sistemą, maksimaliai patogia sau. Joje, beje, ir matomas egoizmas ir dvasinė tinginystė – tas žmogaus savitumas su jam būdinga pasaulio tvarkos samprata.

Gėrio ir blogio dėsnis tas pats – vienijimasis, pasitikėjimas vienas kitu, tikėjimas tuo, kas daroma ir siekiama. Tik vidinės taisyklės vienur veda į šviesos vienį, kitur – į vienatvės tamsą.

Norint jausti visą pasaulį, pirmiausia reikia jausti tuos, kurie yra arčiausiai: šeimą, bendradarbius, visuomenę. Jei laimingą padarėme nors vieną, esantį šalia savęs, vadinasi

- gyvenimas nebus praleistas veltui, nes einama teisinga kryptimi.

Nė akimirksniu nepamirškime analizuoti, kokiose ribose veikia mūsų ego.

Stiprus žmogus negali ilgai gyventi su silpnu. Anksčiau ar vėliau jis suvokia, kad nestiprindamas silpnojo, didžiąją darbo dalį turi atlikti už jį pats. Stipriajam lengviau silpnąjį išmokinti nei nuolat dirbti už jį. To nedarydamas, silpnu pasijunta jis pats.

Ne šiandien mes renkames tuos, kurie yra šalia mūsų, tačiau tikėkime, kad kiekvienas esame ten ir su tais, kur ir su kuriais turime būti.

Labiausiai šiandien plintanti liga – proto ir dvasios santarvės tinginystė. Užuot patys sprendę mums pateiktas gyvenimo užduotis, leidžiame už mus tai daryti kitiems. Šiandien yra ypatingai daug trokštančių naudotis mūsų tingumu. Būtent tokiems ir leidžiame formuoti savo požiūrį, nuomonę, nuostatas.

Vieni kuria nuostatas formuodami, kiti, norėdami išvengti jų vykdymo, - neigdami. Tačiau nei darbštuolis, nei tinginys neišvengia

kūrėjo vaidmens – prigimties savybių įvertinimo.

Mes per daug ilgai buvome slopinami, priešinami ir griaujami. Per įvairių santvarkų metus mūsų tauta virto idealia terpe pavydai ir piktdžiugiškumui, abejingumui plisti. Šiandien tai bendras mūsų tautos skaudulys, tūnantis kiekviename iš mūsų. Mes įpratome vadovautis praeities reliktais - kartu su visais kertam vienas ir iš paskutiniųjų stengiamės neatsilikti nuo puolančios minios. Šia mūsų tautos trauma ir manipuliuoja daugelis mūsų susikurtų autoritetų.

Nepamirškim, kad visi, formuojantys mūsų nuomonę, patys turtingiausi, valdantys ar visuotinai pripažinti, yra tokie pat klystantys žmonės, kaip ir mes.

Rietenos, nekuriančios vienybės, o tik gilinančios nuoskaudas ir kerštą (kas atsiliepia ir bendrai šalies energetikai), niekur nedingsta, anksčiau ar vėliau jos duoda derlių.

Esame sukaupe didžiulę tarpusavio rietenų patirtį. Vienas geriausių įdirbių – mūsų nesusikalbėjimai, kurių lygis aukštas ir pakankamai rafinuotas.

Ar pagalvojome, kad savo rietenomis sukuriame puikią terpę tai mažumai, kuri neatsispiria iš to padaryti biznį, gadindama vis naujas kartas.

Šalis, kurios žmonės nesusikalba vienas su kitu, dar nėra valstybė, o tik krūva žmonių be šeiminko, kaip šieno išdraikyta kupeta vidury lauko, kurią nešioja kiekvienas norintis būti gyvulys. Ir anksčiau ar vėliau ji atsidurs kitų skrandžiuose arba paveikta gamtos dėsnių supus, sudulės ir virs dulke žemėje.

Jeigu konfliktinis pliuralizmas, demokratija neartina žmonių ir neatneša naudos šalies mentaliteto bei sąmoningumo kilimui. Jeigu, apspręsdama bendražmogiškų vertybių nuostatų susiformavimą, šalis neįstengia užimti aukštesnės vietos, tuomet – galima tikėtis sunkumų.

Verždamiesi realizuoti nenugalimą sielos norą būti laisvais, kūrybingais, nepamirškime, kad kaip aukštai bežvelgtumėm, visur galioja tie patys – šviesos ir tamsos – dėsniai. Siekdami pakelti šalies lygį, turime suprasti šių dėsnių veikimą, patys tapdami šviesesniais, atstovaujančiais žmonijos šviesesnę pusę. Neišvengsime tamsos, bet lyginant su šių dienų tamsa, tai bus šviesa.

Turtas yra galimybė būti judesyje. Tik būdami kartu galime judėti, tik būdami reikalingi visuomenei ir patys būdami visuomene, galime išlikti nemirtingais. Atsiskyrimas tolygus mirčiai. Kaip turime vertinti buvimą kartu, kaip esame brangūs vienas kitam.

Praeitis yra įdomi ir naudinga tiek, kiek ji padeda gyventi dabar, tiesiogiai dalyvaudama kuriant ateitį. Bet dažnai taip nėra, daugeliui gyvenimas praeityje prilįgsta knaisiojimuisi po šiukšlių dėžę.

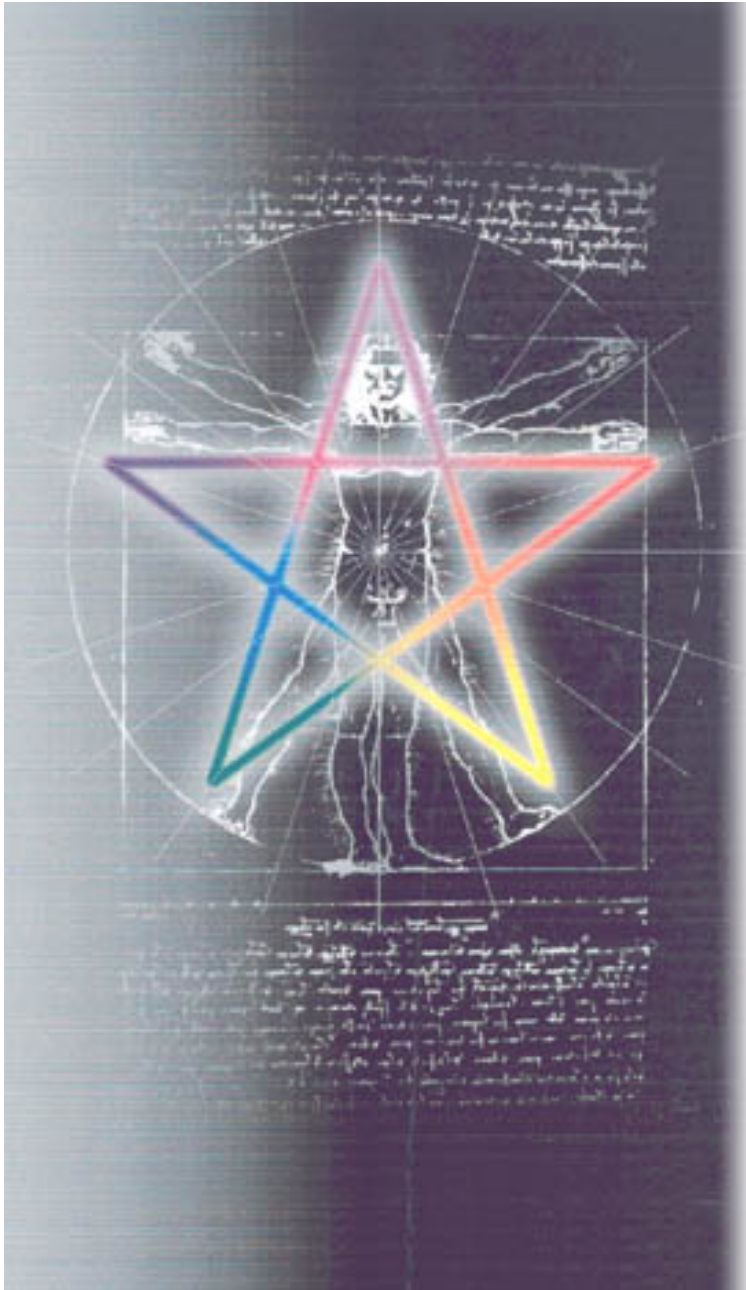
Tai, ką pamatome, ir daro mus protingesnius. Jei patys neskatinsime savęs siekti išminties, tinkančios kuo didesnei

žmonijos daliai, tuo ilgiau gyvensime be daugumos tikėjimo mumis. O neturėdami daugumos, nepajausime visumos meilės, kuriančios gerovę, kurioje nėra nepastebėtos mažumos.

Gana individui apgaudinėti visuomenę sureikšminant save. Ir atvirkščiai - visuomenei apgaudinėti individą padarant jį reikšmingą. Taip pilietiškumo nepakelsime, nes tai amžinas melas, vedantis į žmonijos santykių tragiškumą.

Kiekvieną nesąmoningumą patiriame savo kailiu: kaip šeimoje girtuoklį tėvą, kaip blogą kaimyną, kaip priešišką kaimyninę šalį. Taip, mes tobulai įvaldę “ignoravimo meną”. Bet ar tolimiausiam žemės taške vykstantis karas tiesiogiai neveikia ir mūsų? Juk mes puikiai suvokiame, kad tai, kas vyksta bet kurioje kariaujančioje šalyje, gali įvykti ir pas mus, nes tam yra vietos žmonių sąmonėje.

Demokratija – vaisius, kurį žmogus gali išauginti tik savo sieloje.

**Amžinai
besisukantis žinių ratas,
išplaukiantis iš sužinoto, išgyvento ir
pamatyto, pagimdo naujas žinias.
Paieška naujo yra amžina.**

Sielos, praėjusios žemėje daugybę išsivystymo etapų, gebančios susiburti į vienį, papildo mums suprantamą Dievo Tėvo kūną, kuris jausdamas ir stebėdamas mūsų vystymąsi, kuria ir tobulina mums reikalingus dėsningumus, vedančius į harmoniją.

Jis jungia savyje visa, kas geriausia ir tobuliausia surinkta iš visų pasaulių, iš visų patirčių, iš pasiekimų ir visų netobulumų. Nesvarbu kur ir ką veikiame, turime žinoti, kad visi esame Dievo kūno dalys, vienu metu būnančios vakar, šiandien ir rytoj, tik vienos toliau, kitos arčiau tobulumo. Tai sąmonė nieko

nepamirštanti, visa panaudojanti gerovės kūrybai.

Mes nepajėgiame aprėpti viso Dievo plano, bet privalome stengtis šią egzistenciją išgryninti švaresnėmis vibracijomis, pakelti ją į aukštesnį kokybės lygmenį ir mažinti skausmą išgyvenant instinktus. Jei patys neišmoksime atsinaujinti, ar nepasielgs Dievas su mumis, kaip žemdirbys su pasėliais, nedavusiais norimo derliaus. Ar vardan naujos sėklos neužsės Jis lauko kita kultūra, užversdamas pernykštę dirvą senomis šaknimis?

Kaip nuo kraujo ląstelių kokybės priklauso visa kraujotakos sudėtis, taip nuo egzistencijos kokybės priklauso nauja, besiformuojanti karta. Visa orientuota į kokybės gerinimą.

Negerkime iš pasaulio paguodos pelkių galėdami savo troškulių numalšinti tyrame šaltinyje, vis naujai trykstančiame iki amžinojo gyvenimo. Reikia, kad pajustumė nušvitusią sielą, suvokusią vidinių išgyvenimų tiesas. Tik analizuodamas save žmogus praturtėja nauja šviesa, ryžtu kurti ir siekti. Širdies stygos suvirpa įvairių jausmų gama – liūdesiu,

paguoda, džiaugsmu, ilgesiu, pasitikėjimu, ramybe, drąsa, skausmu, meile. Žmogus pajunta savy gimstantį “naują žmogų” – naujai mąstantį, kitaip žiūrintį į gyvenimą, šilčiau žvelgiantį į žmones, ramiau pasitinkantį nelaimės, gyviau jaučiantį dievišką visumą. Tuomet asmenybės svorio centras iš išorės persikelia į asmens vidų, į šio pasaulio sielos namus. Žmogus pradeda jausti ir girdėti ne tik save, bet ir visa, kas alsuoja gyvybe. Jis pradeda skirti vibracijų kokybę. Jų dėka žmogus geba atpažinti nauja. Tai jausmo sąmonės apsireiškimas.

Ieškokime bendrumo visų religijų kertiniuose akmenyse, kad nesimėtytume akmenimis, bet sunešę ir sujungę juos, sukurtume dvasinius gerovės pamatus.

Dievas yra gyvenimas, o mes nematome Jo. Jis – šviesa, kurios mes nejaučiame. Jis – tiesa, kuria mes netikime. Jis – mokytojas, kurio mes nesiklausome. Jis – mūsų geriausias draugas, kurio meilei mes neturime laiko. Jis – visagalis mūsų Dievas, o mes negirdime Jo. Tad būdami nelaimingi nieko nekaltinkime, nes esame laisvi kurti tai, ką savo abejingu ir

žemišku išdidumu susikuriame pavieniui, naudodamiesi savo teise rinktis.

Žmogaus kūnas yra tarsi “Dievo laiškas” žmogui. Per ligas, skausmus, mūsų pačių susikurtas problemas gamta ir Dievas kalbasi su žmogumi. Be šio pokalbio žmogus negalėtų suvaldyti savo ydų, trūkumų, silpnybių, troškimų, vedančių į tamsą. Jei supratęs tai žmogus visuomet stengtųsi su kiekvienu asmeniu elgtis taip, kaip Dievas žiūri į žmogų, tuomet visos jo mintys apie artimą pasikeistų ir jame viešpatautų tikroji artimo meilė – visa kurianti ir vienijanti.

Kodėl turim mylėti ir gerbti vienas kitą? Todėl, kad kiekvienam atskirai neįmanoma pamatyti, suvokti, sukurti nauja. Išvysti nauja gali tik būdamas kartu su žmonėmis ir išlikdamas ramus bei mylintis. Žmonės – tai mūsų veidrodis, tai mūsų vystymosi, priartėjimo prie Dievo greitis. Jie – mūsų veiksmų atspindys.

Kas yra tas žmogus, dirbantis šalia mūsų, einantis gatve, ieškantis maisto šiukšlių dėžėse,

ateinantis į mūsų kabinetus, sočiai besinaudojantis pasaulio gerybėmis, išdidus ir kvailai pasipūtęs, piktas ant viso pasaulio, akylai pamaldus ir tikintis, nesugebąs išsiaiškinti savo būsenos? Visuose juose matome Dievo vaiką. Tai ne mūsų tarnas ir ne kliūtis mūsų gyvenimo kelyje. Tai Dievo dalelytė, tai Jo mažytis genas, kurį Jis nori išauginti savo darže – mūsų žemėje. Protu negalime suvokti galutinio Dievo plano, kodėl šalia mūsų tiek daug ir taip skirtingai besielgiančių žmonių, kaip ir niekas negalime atspėti kur link visi einame šituo evoliuciniu keliu. Tik aišku viena – Dievas mums demonstruoja mus pačius įvairiose būsenose.

Dievas duoda žmogui saulę, šilumą, šviesą. Duoda žemę su visais jos turtais ir vandenį, pilną gyvybės. Dovanoja prisotintą dieviškos minties orą, kuris jungia mus ir suteikia neįsivaizduojamų galimybių. O kiekviena tų galimybių molekulė skrieja ore pripildyta saulės su dieviškąja informacija.

Oras – pats subtiliausias, ir žmonės mažiausiai žino, kaip Dievas naudoja šį instrumentą. Oras – tai tas pasaulis, kuriame

daugiausiai darbo turi Šventoji dvasia. Ir visa tai žmogui duodama tam, kad jis protingai elgtųsi ir visą jam tinkamą informaciją, pasirinktą laisva valia, naudotų savo sielos tobulinimui.

Žmogus, tai – Dievo kūrybingumu apdovanota būtybė. Jis kuria demokratišką požiūrį į individą ir griaua net labiausiai įsitvirtinusias tiesas vien tam, kad tęstųsi civilizacijos progresas. Jis yra analizuojanti ir visa kurianti asmenybė.

Dievas palieka žmogui pasirinkimo teisę. Ir žmogus pasirenka. Dabartiniai žmonių vargai ir skausmas - tai praeities primityvūs pasirinkimai. Žmonija mala savo klaidas kaip miltus gyvenimo girnomis, tuo ir maitinasi. Tai jos turtas, tuo ji ir gyva.

Daugelis, pasiekę laimėjimų kurioje nors srityje, tampa išdidžiais išminčiais, sustingusiais savojoje išminty. Suteikę vienas kitam titulus, jie bijo pasitraukti nuo pjedestalo, nes ten jaučiasi aukščiau už kitus. Tačiau visa, ką jie žino ir moka, yra paimta iš mūsų visų, ir tai, kas pridėta, nėra nuosava, o tik patikėta jiems tam,

kad visi tuo naudotųsi. Bet žmogus tai savinasi ir reikalauja liaupsinimo, pripažinimo. Nuolaidžiaudamas savai tuštybei, savimeilei, godumui, pranašumo troškimui žmogus tampa panašus į lokį, medyje kopinėjantį medų ir nesuvokiantį, kiek triūso įdėjo bitės, sunešdamos nektarą šeimynėlei.

Dievas, turėdamas dievišką toleranciją, kantriai laukia, kol mes, suvokę Jo užduotas pamokas, atliksime namų darbus. Tad nesitikėkime iš dangaus nusileidžiančio angelo, o patys savy ieškokime šventumo savybių ir priimkime prieš 2000 metų duotuose namų darbuose suformuluotas nuostatas. Neįsikūnys Šventa siela žemiškame kūne, matydama, kaip išradingai ir nuoširdžiai mes naikiname visus, mėginančius išdygti iš Jo pasėtos sėklos. Kol neužauginsime šio derliaus ir rūpestingai neprisotinsime mūsų visuomenės šiomis nuostatomis, nesitikėkime naujos selekcijos. Sunku rasti tuos, kuriuose galėtų sudygti aukštesnio lygio sėklos. Tam turime ruošti savo gyvenimu, elgsena ir bendravimu su mus supančiu pasauliu.

Privalome atsirinkti mąstymą ir veiksmus, vedančius mus į visuotinę evoliuciją. Greitai žmonės supras, kad sąvoka “visuotina” yra labai svarbu viskam, kas mus supa. Tik su tokiu požiūriu galime būti laimingi harmoningoje visuomenėje.

Dažniausiai žmogus klysta dėl savo egoizmo. Jis priskiria sau išrinktojo teisę, galvodamas, kad yra išskirtas iš minios ir apdovanotas ypatingais sugebėjimais.

Jei norėdami apkabinti savo brolių ar apglėbti kenčiantį išskleisime rankas, mes suprasime, kad esame kryžius. Nes nėra kito kryžiaus, dėl kurio mirė Kristus, yra tik vienas vienintelis – žmogus. Ir ne tas eina teisingu keliu, kuris bučiuoja kryžių, išdrožtą iš medžio, bet tas, kuris sugeba mylėti netobulą žmogų ir daro viską, kad jis gerėtų.

Tik per save pačius pažįstame pasaulį. Žiūrėdami vienas į kitą, kuriame patys save. Visa, kas mummyse keičiasi – tai tik žmonių ir mus supančio pasaulio dėka. Gyventi tik dėl to, ką matai ir vadini nuosavu – gyventi veltui.

Gyventi dėl nepažįstamų žmonių – tai gyventi dėl pasaulio, kuris yra amžinas. Protu suvokti pasaulį, išjausti širdimi ir leisti jam keisti mūsų vidų, nesustojant, neprisirišant prie šio nuostabaus Dievo instrumento, tai reiškia gyventi ir suvokti artėjimą prie dieviškosios šviesos, bendraujant su viskuo, ką mus suteikia kūrėjas.

Reikia naujų su visuma santykių suvokimo pagrindų. Pripažindami kiekvienas savąjį netobulumą, neskandindami vienas kito reikšmingumo liūne, neieškodami tobulų lyderių, dirbančių už mus, sujunkime geriausia, ką turi žmogus – IŠMINTĮ, TIESĄ, TIKĖJIMĄ ir MEILĘ. Tam ir esame šiandien vienas šalia kito, kad būdami kartu, sudarytume galingą vienį, galintį atskleisti naują žmonijos vystymosi raidą - tarpusavio harmoniją. Joje susipažinsime ir naujai savy atirasime santarvę su visata.

Kūrybingai gyvename tol, kol stengiamės tobulėti. Neskubėkime jaustis protingi. Protingieji - tik vargšai, tarnaujantys savo protui

ir išnaudojantys savo organizmą. Išdriškime gyventi visada pripažindami savąjį netobulumą.

Išmokime nebijoti atverti vienas kitam jausmus, kad galėtume naudotis vienas kitu kaip savęs tobulinimo instrumentu. Tik nuo tokio bendravimo gausime visapusišką naudą. Tik sau priklausydami, dirbdami vieni, dažniausiai tesugebame realizuoti savo primityvumą.

Tardami žodį, galvokime apie jo poveikį aplinkiniams. Kartu su aplinkiniais gindami savo interesus ir galvodami apie kūrybą, darbą, ieškokime harmonijos. Visada žinokime, kad pats didžiausias harmonijos priešas – mes patys ir noras kurti geriau už panašius į mus. Neįsitraukime į tą beprotišką individualų savimeilės bėgimą, naikinantį visa, kas gyva vardan siekio būti pirmesniais ir pranašesniais. Nes mes tampame ne geresni, o naikinantys ir griauinantys.

Tik harmonijoje procesas tobulas ir greičiausiai atveda į sėkmę. Nesinaudojęs šiuo dėsniu, nė vienas dar nepasiekė harmonijos viršūnės. Visi turėjo būti išmintingais, surasti

teisingą sprendimą ir juo patikėti. Viršūnės tiems, kurie kopja su didele meile ir yra nenugalimi savo tikėjimu bei siekiais vardan visuotinio gėrio.

Kad pamatytume, kas gyvena širdyje ir ką dauginame bei stipriname kasdienybėje, reikia kantrybės ir laiko. Bet koks procesas užaugina savo derlių. Kaip žmogus besislėptų - atėjus laikui pamatome vaisius ir sužinome, ko buvo siekiama.

Tikriausiai per visus viduramžių karus tautos tiek neprarado dvasingumo, kiek per dvidešimtąjį amžių, kai buvo atimta daugybė gyvybių ir žmonija buvo nublokšta į žemiausių instinktų bedugnę. Pinigai daugumai pakeitė tikėjimą. Ir daugelis šiandien, toliau save klaidindami, pinigus traktuoja kaip didžiausią vertybę, tai tėra tik talkininkas, su kuriuo skleidžiame šviesą arba tamsą.

Į naują amžių atsinešame kančioje sukauptą turtą, kuriame esame jau subrendę tobulėti nuo meilės, bet ne nuo skausmo. Dabar belieka tik išmokti visiems kartu tuo naudotis.

Nes MEILĖ – tai gyvybė, IŠMINTIS, TIESA ir TIKĖJIMAS. Tai yra mūsų sudedamosios dalys. Atskirai jos neša tik skausmą ir kančią sau bei kitiems. Tad demonstruodami protą, nesivaikykime išmintingų sprendimų, nes tai – negyva. Nediktuokime savo tiesos, nes tokia tiesa vieniša ir pragaištinga. Netikėkime akiai be jausmo ir proto, nes tai negimdo kūrybiškumui įkvepiančios meilės. Tikrą vaisių gausime tik suvienydami šias savybes.

Individualistas savo filosofijoje nesugeba sukaupti viso pasaulio problemų. Tokia filosofija gina tik savus interesus, gilinančius instinktus. Turėtume auginti savyje jausmą, nes vien protu sunku suvokti visumą.

Gerai išžiūrėkime ir mes pamatysime, kaip kasdieną tarp mūsų vyksta judiška išdavystė, kaip kasdieną kaukši plaktuko garsas, kaip žmogus prie kryžiaus kala žmogų ir kaip vėl įvyksta prisikėlimas.

Kol žmogus nepasisotins išdavyste ir artimo nukryžiovimu, blogis “rafinuotės” ir “subtilės”. Turime suvokti, kad mūsų gyvenimas - tai ne amžinas ėjimas į nukryžiovimą. Kristus

nuostabiai pademonstravo žmogaus netobulumą. Surašydamas 10 įsakymų Jis atvėrė kelią į harmoniją, nukryžiovimo dvasia pademonstruodamas žmogui kantrybę ir meilę, turinčią apsigyventi kiekviename iš mūsų siekiant šiuo metu žmonijos subrandinto tobulėjimo.

Jei kovodami už savus interesus negalvojame apie aplinkinius, vadinasi mums dar reikia kančios ir esame nesubrendę laisvei. Savanaudiškai kurdami tik sau palankią sistemą, vėl kuriame režimą. Ir jei į laisvę besiveržiantis žmogus stengiasi pavergti kitus, vadinasi jis neišragavo nelaisvės kartėlio iki dugno. Tokio viršūnė – ne dangus ir žvaigždės, bet jo paties urvas. Tai menkas tamsos gyvis, dažniausiai velkantis į savo olą kitų uždirbtą turtą.

Ant vienos svarstyklių lėkštės padėkime savo sielos darbo pastangas, savo rūpestį, meilę artimaisiais ir savo sąmoningumą visuomenės atžvilgiu. Ant kitos – energijos kiekį, skirtą materialiniams pasiekimams, turtui, patogumams, reikšmingumui, savo saugumui. O dabar pasverkime...

Nesvarbu, kas mus jungia – religija, fizinis darbas, pagalba, technologijos, menas. Svarbu, kad mes tarpusavy, kiekvienu savo krustelėjimu, skleistume visuotiną artumo, meilės pasaulio gyvybei atmosferą.

Kovokime ne su žmogumi, bet su blogiu. Remkime žmogų, norintį išlįsti iš blogio įtakos, remkime patį gėrį. Analizuokime kiekvieną situaciją, nes žmogaus elgesys tik pasekmė. Tik jis parodo sistemos ar netobulų įstatymų rezultatą. Jų neanalizuodami geros santvarkos nesukursime. Būtent žmogus savo nuodėminga prigimtimi ir tobulina visuomenę. Santvarka, kurdama įstatymus, tobulėja žmogaus dėka. Jei mūsų visuomenėje vyksta blogi reiškiniai, pripažinkime, kad sudarėme sąlygas tam užgimti. Sąmoningai ar nesąmoningai palikome kažką su savo problemomis, ignoruodami visumos dėsni.

Nesuvokdami visumos ir garbindami vienas kitą, puolame kurti lyderius, paversdami juos savo aukomis. Sustiprindami juos išminties, tiesos, tikėjimo ir meilės miražais,

akimirkai jiems suteikiame jėgų. O paskui be gailėsčio paliekame vienus, užguldami tobulų reikalavimų lavina, neduodami nei IŠMINTIES, nei TEISINGUMO, nei TIKĖJIMO, nei MEILĖS, nors patys negailestingai to reikalaujame.

Kalbėdami, rašydami apie blogą reiškinį išsaugokime žmogiškumą. Bet koks blogis yra tragedija – tiek nukentėjusiam, tiek nusikaltusiam. Tokiai tolerancijai ruoškime žmogaus sąmonę, nes tikrai demokratinėje visuomenėje turėsime giliai analizuoti viską, kas apsunkina kiekvieno žmogaus likimą ir visuomenės egzistenciją. Privalėsime liautis spekuliuoju ir visuomenės netobulumu. Reikia labai mylėti visą žmonijos vystymosi procesą, atjausti ir giliai analizuoti kiekvieną situaciją, suvokti jos priežastingumą ir turėti vienintelį tikslą – padėti, o ne pasmerkti.

Praeities ir dabarties santvarkos yra atgyvenusios, primityvios ir nedemokratiškos, pagimdžiusios didžiąją dalį pasaulio nelaimių. Bendrais žmonijos sugebėjimais naudojasi akivaizdžiai susiskaldžiusi mažuma.

Ignoruodami harmonijos ir visuotinės gerovės svarbą, mes įteisiame sugebėjimų autorystę, kuri tėra visuotino sugebėjimo pasekmė ir priklauso visuomenei, kad ji sugebėtų sukurti geriausius ateities pagrindus vardan tobulėjimo.

Jeigu visuomenė dvasinės komunikacijos technologijoms skirtų nors dalį to dėmesio, kokį pasaulis skiria prekių propagandai arba asmeninės savimeilės reklamai, tai žmonija tobulėtų neprognozuojamai greitai.

Bendruomenės užgimimas, kaip ir vedybos, grindžiamos tais pačiais principais: meile, gera savijauta, progresu, noru išgyventi. Galioja tas pats dėsnis – noras išsaugoti ne vieną individą, bet išauginti bendram tikslui brandžią visuomenę.

Žmogus, suabsoliutinęs savo surastą tiesą, pats sau paspendžia žinojimo spąstus ir pradeda eiti primityvumo keliu. Jis pasiduoda savo paties sukurtam arba pripažintam diktatoriui, t.y. šios dienos tiesai, normai, tvarkai, sistemai.

Nuo tos minutės, kai pasakai: “Tai – gerai. Tai – teisinga” – tu nustoji klausti, ieškoti ir

virsti paklusniu nemąstančiu tarnautoju, net vergu. Įspraudi save į kompleksų rėmus, kuriuos vadini visuotinomis žmonijos normomis. Pripažindamas tokias sąlygas, prarandi laisvę ir galimybę kurti.

Tiesa yra nuolat besiplečiantis spiralės ratas. Jo dydžio žmogus negali matyti, kaip ir žemės apvalumo. Tik išvystęs fantaziją, įvaldęs sąmoninį išėjimą iš fizinio “aš”, visada būdamas laisvas ir gyvendamas nuolatinės kūrybos tvarkoje, jis gali artėti prie beribės tiesos.

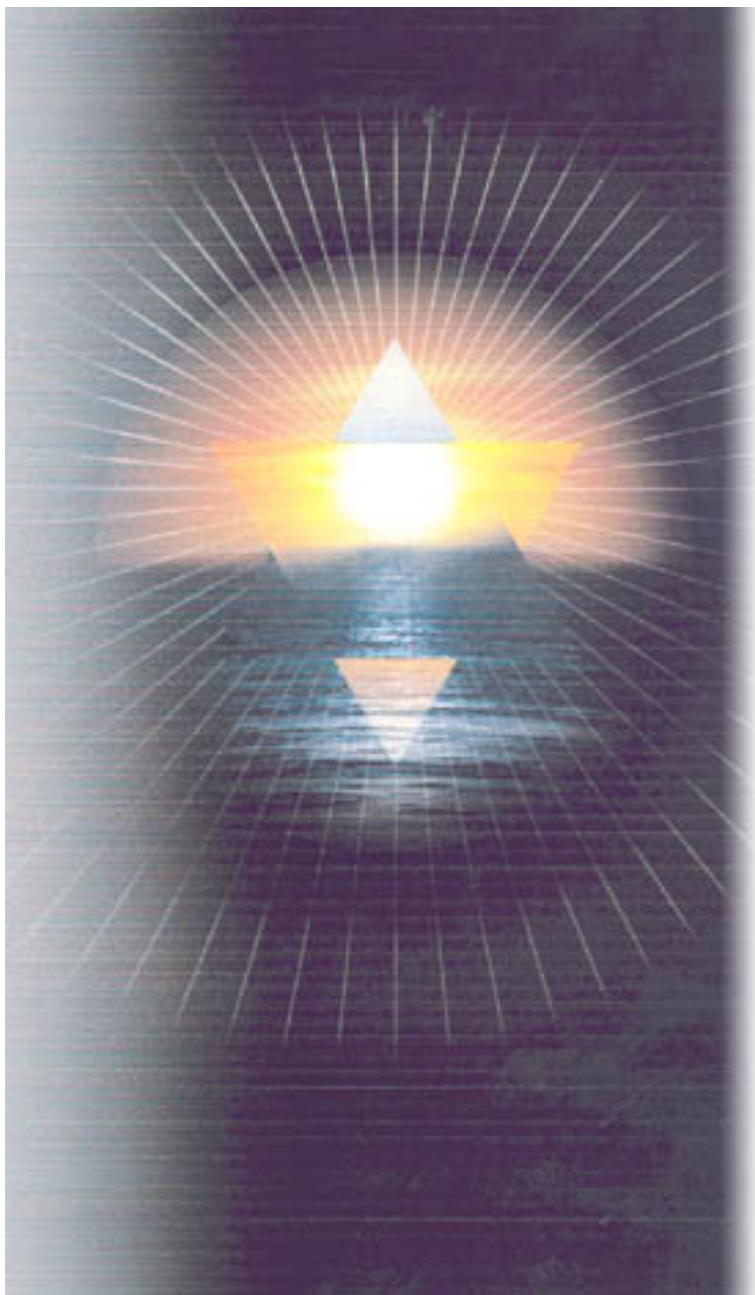
Mes ignoravom visumą. Mes neanalizavom, kokios mūsų veiksmų pasekmės.

Mes iš viso analizuojame ne laike, bet tik savo norų siekimo ribose.

Išsilaisvindamas iš be galo ribotų šiandieninio fizinio kūno galimybių žmogus, atsikratęs ribų, gali leistis į naujų žinių keliones, gimstančias jo svajonėse. Tokio žmogaus niekas negali sustabdyti, nes jis, pajutęs laisvės skonį, palytėjo žmoguje slypinčias galimybes. Jis suprato, kad gyvenimas – tai nuolatinis kūrimas tobulinant sielą per pasaulio materiją. Tik

šitame procese žmogus vykdo Dievo planą – būti žmogumi, sukurtu pagal Jo atvaizdą. Tai yra pagrindinis gyvenimo tikslas, esmė ir prielastis – nuolatos mokytis kurti nauja.

Kaip krentantis iš debesų lietus tampa gyvybės pradų augmenijai, taip kūrybingumo srovė tampa gyvybės šaltiniu žmogui. Pajuskime kūrybingos dvasios pulsavimą žmoguje, palaikantį jo gyvastingumą, nes tik taip įsijungiama į amžinybės upę. Kuomet ši tiesa užlieja žmogų džiaugsmu lyg saulės spinduliai – jautiesi neapsakomai laimingas. Kūrybingumo dvasia lyg srovė, tekanti žmogumi, pagirdanti jo sielos išdžiuvusią žemę, ją atgaivinti ir pažadinanti naujas jėgas - veiklos kūrybą. Atrodo, jog žmoguje susilieja laikas ir amžinybė. Stenkimės sužadinti savyje šią būseną, gimdančią sėkmę ir harmonijos troškimą.

**IŠMINTIS gimdo TIESĄ.
TIESA gimdo TIKĖJIMĄ.
TIKĖJIMAS gimdo MEILĘ.
MEILĖ gimdo gerovę.
Gerovė nurodo mūsų buvimo vietą
pasaulio hierarchijoje.**

IŠMINTIS yra ta, kuria naudodamiesi žmonės nuolatos tobulėja.

TIESOS – kuriomis gyvenime žmonės vadovaujasi patys.

TIKĖJIMAS – tai būseną, kada neabejodami ir be įkalbinėjimų žmonės tiki tuo, kas kasdien įgyvendinama.

IŠMINTIS, TIESA, TIKĖJIMAS – tai kūrybingumo kupina MEILĖ, nuolatos atnaujinanti pasaulį.

MEILĖ, iš kurios trykšta gyvybė – tikra MEILĖ.

IŠMINTIS, iš kurios trykšta šviesa – tikra IŠMINTIS.

TIESA, iš kurios ateina laisvė yra tikroji TIESA.

Dirbdami išmokime naudotis šiais turtais, jeigu norime, kad mūsų gyvenime nuovargį ir liūdesį pakeistų gerovė.

Aukščiausia gudrumo apraiška yra IŠMINTIS.

Aukščiausia IŠMINTIES apraiška - MEILĖ.

Aukščiausia MEILĖS apraiška yra DIEVIŠKUMAS.

Aukščiausia DIEVIŠKUMO apraiška – tai visa galinti, visa apimanti ir visa suvokianti būseną, kurioje esantys žmonės siekia suprasti: *Kodėl taip vakar? Kaip šiandien? Kas rytoj?*

Iškilmingai atverk savo sielos duris į pasaulius, kurie slepiasi už sakinių ir frazių, užgimusių tavo mintyse. Juk norėtum pasiekti tai, ko kasdien sieki. Į sėkmę raktas kiekvieno skirtingas. Jį pasirinkti gali tik tava siela. Tik taip suprasi, ar tikrai tas atvėrei duris. Jeigu jas atvėręs, sutiksi akinančią šviesą, bet neapaksi, ašaros akys, bet tu žiūrėsi, kažkas spaus gerklę, bet tu alsuosi, širdis bus pripildyta IŠMINTIES, TIESOS, TIKĖJIMO ir MEILĖS, siela degs ieškodama kūrybos sėkmės, būk su žmonėmis, nes išlikti ramiam bus labai svarbu – TU ATVĖREI SAVO SIELOS DURIS. Dabar, svarbiausia, - nesudegt savo šviesos ugnį.

Žodžiai skleidžia garsą, okupuodami mūsų mintis. Raštas perteikia jau sukonzentruotą ir tikslingai nukreiptą mintį. Jis taip pat okupuoja mūsų sąmonę. Tai apriboja mūsų individualų laisvą kūrybingumą.

Simbolių kalba nieko nesako, bet daug ką išreiškia, skatina mus galvoti, generuoja kūrybingumą, suteikia laisvę analizuoti ir panaudoti tai savo galimybių ribose. Simboliuose slypi nauja kalba, kurią išmokę, atrasime pasaulio ir žmogaus sąveikavimo dėsnius. Tokiu būdu realiai suvokdami praeitį ir naudodamiesi ja, kursime geriausią dabartį, kurioje jausdami praeities, dabarties ir ateities vienovę, išvelgsime tobulesnius ateities pagrindus.